

LBRIS

We know
books

Dorin Gabriel Tilicea

Portretul umbrei stelare

LETRAS
Promovăm autorii români

PRIMA PARTE. FOCUL IMATERIAL	7
O UMBRĂ.....	10
AȘTEPTÂND UN SEMN.....	11
O ZI PLOIOASĂ.....	12
MAI APROAPE.....	13
ZILE DE TOAMNĂ.....	14
DOAR O ILUZIE	15
PRIVIRI ENIGMATICE	16
CĂLĂTORII REPETITIVE.....	17
CLIPA INOCENȚEI	18
OGLINZILE ÎNȘELĂTOARE	19
TABLOU	20
ISTORIE FĂRĂ CUVINTE	21
PLANUL SECUND.....	24
CĂDERE	26
TRĂIRI BOREALE	27
IMAGINAR	28
DUALITATE	30

LOC FĂRĂ TIMP.....	31
CUTIA PANDOREI	32
ÎN ZORI.....	33
TĂCERI IMPERSONALE.....	34
PRIN OGLINZILE SUFLETULUI.....	35
NOSTALGIE.....	38
PORTRET	39
REFUGIUL CUVINTELOR	41
PRIN DEPĂRTĂRI	42
PRIN OCHII AMURGULUI.....	43
GLASUL TĂU	44
PRIN TIMP.....	45
ÎN ABIS	46
LA MARIENBAD, ÎNTR-UN AN FĂRĂ NUME	47
AȘTEPTARE	49
MUZICĂ.....	53
IATĂ-MĂ.....	54
INSOLIT.....	55
PRIN TIMP, AȘTEPTÂND.....	56
CULORI.....	58
AL CINCILEA ANOTIMP.....	59
CARTEA FIINȚELOR IMATERIALE	60

DIALOG.....	62
POVEȘTILE SIMPLE.....	63
DILEMĂ.....	67
DIMINEAȚĂ.....	68
PARTEA A DOUA. CENUȘA CUVINTELOR	67
ELOGIUL TRISTEȚII.....	70
DEDUBLARE.....	72
FĂRĂ RĂSPUNS.....	74
UN ALT CUVÂNT.....	75
CENUȘA CUVINTELOR.....	76
SEMN.....	77
TĂCERE.....	80
UMBRE.....	81
INCERTITUDINE.....	82
UN VÂNT ÎNGHEȚAT.....	83
ÎN ÎNALT.....	84
PRIN OCHII TĂI.....	85
MAI TRIST.....	86
PE MARGINEA NESIGURĂ.....	87
INVOCĂȚIE.....	88

SUFLET RĂNIT	89
METEMPSIHOZĂ	92
DOR	94
APARIȚIE IMPERSONALĂ	95
ÎNGERUL PĂZITOR	97
O ALTĂ ZI	99
O UMBRĂ	100
PRIVIND ÎN URMA VREMII	101
SINGUR ȘI TEMĂTOR	104
LINIȘTEA TIMPULUI TĂU	105
UNDEVA, PRINTRE VIEȚI	106
O MUZĂ ATIPICĂ	107
POATE	108
ILUMINARE	109
PRINȚESA TRISTĂ	110
NUVOLE BIANCHE	111
ÎNTREBĂRI	112
IMOBILITATEA TRĂIRII	114
JERTFIND CUVINTE	115
NU CER NIMIC	118
PULBEREA STELELOR FIXE	119
DEDICAȚIE UNEI MUZE	121
DEPARTE, UN SUFLET	123

Îmi imaginez ochii abia deschiși
înspre miracolul cuvintelor mele,
tot așa cum aş privi de departe
o pădure înmiresmată pe primăvară,
abia trezită la viață
din încleștarea iernilor mult prea lungi,
tot așa cum aş întâmpina
briza proaspătă venită de peste timp
care alungă gândurile obosite
de infinitele noastre căutări
și de prea multele deziluzii.
Îmi imaginez ochii tăi luminoși și profunzi,
căutând temători, dar plini de speranță,
ieșirea dintr-un labirint
hipnotizant și nesigur,
fascinant și tulburător,
prin care rătăcești
de milenii.

Apoi îți șoptesc:

– lată-mă, sunt aici,
al tău și al nimănu,
o umbră a umbrei tale
eterne!

O tristețe ancestrală
mă stăpânește chinuitor și mă sufocă,
în vreme ce melancolia
anilor disipați în anonim
mă coboară din înaltul viselor mele
înspre o lume veșnic imperfectă.
Venind pe neștiute, păsări de noapte,
fantomatice, iluzorii, imateriale,
se opresc din zbor
pe pervazul ferestrei mele
și mă privesc pătrunzător.
Ar vrea parcă să îmi spună ceva,
ar vrea să-mi citească gândurile,
dar apoi se răzgândesc
și pornesc mai departe,
iar eu rămân în singurătatea cărților,
în labirintul fără de capăt al sufletului
așteptând un semn,
o adiere de vară,
o strângere de mână.

Dorin Gabriel Tilișca

Portretul umbrei șelare

O zi ploioasă...

Nu mai văd nici răsăritul
și nici apusul.

O ploaie rece de toamnă
îmi inundă gândurile cu stropii ei
asemănători unor perle infinite.

Departate se înfiripă o lumină,
departe prinde contur gândul meu
și tot acolo cuvintele tale
dau viață clipelor
încă neinventate.

Mai aproape de tine,
mai aproape de istoriile nepovestite,
mai aproape de toamnele enigmatice
care, pe alocuri, se aseamănă
atât de mult cu primăvara.
Te privesc prin vălul transparent
al imaginilor care spulberă
strânsoarea anilor,
nesiguranța oricărui vis,
îndoielile ucigătoare
și te aud parcă șoptind:
Sunt aici, sunt încă departe;
sunt departe,
dar sunt mereu
aici!...

Astăzi cerul meu
se deschide neașteptat,
iar lacrimile zeilor uitați
prin mitologii abstracte
nu mai înprospătează pământul.
Ciudat, respirăm aerul aceluiași amintiri
și contemplăm foșnetul frunzelor moarte,
gustând cu voluptate din neființă.
În zarea privirilor tale,
câmpiile infinite renasc în lumină.
Aici este toamnă, dar în depărtări
zăresc câțiva copaci abia înmuguriți.

Te-ai apropiat pe neștiute,
misterioasă și tandră,
unduitoare asemenea spicelor aurii
în adierea de vară,
ai apărut din negura unor întrebări fără răspuns
și din ceața biografiilor aproape uitate,
aducând cu tine viață
acolo unde domnește de ani neființa
și acolo unde tăcerea
devorează sistematic toate cuvintele.
În ore târzii mă privesc în oglindă.
Un joc înșelător și perfid al reflectărilor
mi te aduce aproape pentru o clipă.
Știu, este doar o iluzie!

Privindu-ți ochii – abisală privire,
călătorie fascinantă peste lacuri de munte
imobile, tăcute, reci, sau peste mările sudului
ademenitoare, misterioase, calde, senine -
mă simt renăscând din cenușa abisului meu
asemenea unei păsări abstracte.

Privindu-ți ochii, mă regăsesc
în toate frazele încă nespuse
care îmi înfloresc în minte
asemănătoare unei grădini labirintice,
în toate versurile încă nescrise
care plutesc pe cerul trăirilor mele
asemenea norilor
și în toate clipele inefabile
care încă nu au ajuns
până la noi.

Vin, apoi plec de niciunde către nicăieri,
mă întorc dinspre rătăcirile vespérale
și mă regăsesc în plină lumină
întreținând un foc imaterial și sublim.
Ca într-un ritual aproape uitat
brațele mele se înalță spre cer,
dar rădăcini puternice mă leagă de pământ.
Plec, apoi mă întorc...
Mă întorc pentru a pleca din nou...
O buclă temporală misterioasă
mă ține captiv undeva
între două tărâmură abstracte,
între două lumi la fel de necunoscute,
dar la fel de surprinzătoare.
Întind mâinile, dar sunt singur
în infinit.

O parte din noi se lasă purtată de vis;
ceva nedefinit devine zbor al inocenței
cuibărit pe aripi de fluture.
Prin fereastra deschisă, ființe multicolore
pornesc pe neștiute în zbor
și devin simple cuvinte cu mii de înțelesuri,
apoi se transformă în amintiri.
Privesc în zare: iarna este aproape.
Sufletul meu rătăcit în propriul labirint
caută o ipotetică ieșire.
Cu ochii minții te privesc
și văd cum din căușul palmelor tale
un fluture fragil
își ia zborul.

O altă zi vine spre noi.
Îi numărăm cu interes clipele.
În oglinzi sau dincolo de acestea,
se află devoratorii timpului,
făpturi invizibile,
deosebit de vorace,
neobosite și crude,
care iau chipul nostru
atunci când încercăm să le privim.
Cu fiecare reflectare,
cu fiecare privire,
alunecând în neantul înșelător,
o parte din noi rămâne captivă,
iar o parte din viața trăită
devine un abur aproape
imperceptibil.

Într-o oglindă, aparent oarecare,
încerci să te privești.
De cealaltă parte,
chipul meu
încearcă să-ți devoreze
neliniștile.